

Seppo Aro palkitut – Mitä kuuluu?

Toimituskunta kysyi kuulumisia edellisvuosien Seppo Aro -palkinnon saajilta. Kysyimme ”Mitä sinulle kuuluu? Vieläkö työskentelet tieteen parissa?”. Kaikkia palkittuja ei tavoitettu, mutta muutamia vastauksia saimme.

2020, Reija Paananen

Hyvää kuuluu. Toimin erityisasiantuntijana Dia-konia-ammattikorkeakoulussa ja edelleen nuorten hyvinvointiin liittyvät kysymykset ovat työni ytimessä, jossa tutkin ja kehitän käytännön ratkaisuja syrjäytymisen haasteisiin. Olemme hyödyntäneet kaiken aiemman tutkimustiedon, mukaan lukien Seppo Aro -palkitun artikkelimme tietoa, ja saamamme nuorilta ja nuorten kanssa työskenteleviltä ammattilaisilta käytännön kokemustiedon Zekki-digipalvelun kehittämistyössä. Mm. Euroopan parhaana sosiaalisena innovaationa vuonna 2021 palkittu Zekki.fi (<https://www.zekki.fi/>) lisää nuorten hyvinvointia ja osallisuutta. Zekki kokoaa nuorten tukipalvelut yhteen ja nuori saa yhdestä paikasta suosituksia juuri hänen tilanteeseensa sopivasta tuesta ja avusta.

Teen edelleen tutkimusta ja kehitän Diakissa tutkimustietoon perustuvia ratkaisuja erityisesti nuorten palveluiden ja palvelujärjestelmän kehittämisen ja johtamisen tueksi. Tutkimme parhailaan paitsi Zekkiä ja sen vaikutuksia, myös sen pohjana olevaa 3X10D-elämäntilannemittaria, joka on helppo ja nopea, validi ja reliaabeli kokonaisuhyvinvoinnin arvio. Tutkimme myös 3X10D-elämäntilannemittarin erityisesti nuorten palveluihin suunnattuja 3X10D-Osallisuus ja vaikuttaminen sekä 3X10D-Lastensuojelu -versioiden käytettävyyttä ja vaikutuksia.

2018, Shadia Rask

Viisi vuotta on pian vierähtänyt Seppo Aro -palkinnon saamisesta, ja myös väittelemisestä. Pal-

jon kaikkea on ehtinyt tapahtua! Olen saanut olla mukana ideoimassa ja johtamassa väestön yhdenvertaisuutta ja tasa-arvoa edistäviä hankkeita, kuten syksyllä päättynyttä Moninaisesti parempi -hanketta. Kivaa uutta on ollut myös kolumnien kirjoittaminen muun muassa Ylelle.

Jäin opintovapaalle vuodeksi 2023 tutkimuspäällikön työstä THL:lla. Opiskelen nyt Hanke-lla yritys vastuuta, mutta teen edelleen myös väestöön ja terveyseroihin liittyvää tutkimusta. Olen esimerkiksi mukana tutkimassa rasismi- ja syrjäytymiskokemuksia yläkouluissa ja useammassa kiinnostavassa väitöskirjaprojektissa ohjaajana tai seurantaryhmän jäsenenä.

2012, Tuija Virkki

Ensinnäkin kuuluu hyvää, sillä työskentelen mielenkiintoisessa yliopistonlehtorin työtehtävässä Jyväskylän yliopiston yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitoksella. Opetustehtävissäni painottuu väkivaltatutkimuksen sekä laadullisten tutkimusmenetelmien opetus. Tässä mielessä olen saanut jatkaa töitä samantyyppisten kysymysten parissa, jotka olivat aikoinaan Seppo Aro -palkinnon saaneen artikkelin keskiössä. Kehysanalyysin keinoin väkivaltaan puuttumisen esteitä ja mahdollisuuksia luotaavan artikkelin palkintoperusteissa kun silloin aikoinaan kiinnitettiin huomiota artikkelin ansioihin sekä väkivaltatutkimuksen kentällä että menetelmällisessä kehittämistyössä. Olen onnellinen siitä, että saan edelleen työskennellä näiden itseäni kiinnostavien kysymysten parissa. Aiempiin tutkimustehtäviin verrattuna nykyisessä lehtorin työssäni itse tutkimustoiminta on kyläkin jäänyt paitsioon, sillä opetustyössä ja sen kehittämiseksi riittää kiireitä ja monenlaisia haasteita. Elän kuitenkin siinä toivossa, että vielä sille tutkimustyöllekin löytyy aikaa ja mahdollisuuksia!

2010, Anna Leppo

Saamani Seppo Aro -palkinto liittyi sosiologiseen väitöskirjaani, jossa tutkin raskaudenaikaisen päihteen käytön yhteiskunnallista säätelyä ja hallintaa. Tarkastelin muun muassa ammattilaisten ja päihdeongelmaisten odottajien kohtaamia äitiyspoliklinikalla. Palkinto oli aloittelevalle tutkijalle tärkeä tunnustus. Väitöskirjassani yhdistyivät terveystieteologia, yhteiskuntatieteellinen päihdetutkimus ja sukupuolentutkimus – ja itse asiassa jatkan nykyisin varsin samantapaisten tutkimusteemojen parissa. Väitöksen jälkeen työskentelin useita vuosia eri sosiaalialan järjestöissä, joissa sain olla mukana mm. kehittämässä päihdeongelmista kärsivien perheiden palveluita sekä vähentämässä asunnottomuutta. Järjestöissä tehdään todella tärkeää työtä eriarvoisuuden ja kärsimyksen vähentämiseksi ja koin järjestötyön mielekkääksi. Aloin kuitenkin kaivata tutkimustyötä, joka tarjoaa mahdollisuuden paneutua asioihin pitkäjänteisesti ja syvällisesti sekä lukea ja kirjoittaa.

Palasin yliopistolle muutama vuosi sitten ja työskentelen nykyisin tutkijana ja opettajana Helsingin yliopistossa. Toimin määräaikaisena yliopistonlehtorina Sosiaali- ja terveystutkimuksen ja -johtamisen maisteriohjelmassa. Toimin myös tutkijana Koneen säätiön rahoittamassa tutkimushankkeessa ”Kamppailu synnytyksestä – suomalaisen synnytyskulttuurin murros”, jossa tutkin muun muassa raskaana olevien ja synnyttäjien hoitoa ja synnytyskokemuksia. Alkoholitutkimussäätiön aiemmin rahoittamassa tutkimushankkeessa olen puolestaan tutkinut päihdeongelmaisten ja rikostaustaisten naisten asemaa sosiaali- ja terveyspalveluissa. Olin myös mukana toimittamassa tuoretta kirjaa ”Haavoittuva toimijuus – Sairastaminen ja hoiva hyvinvointi-

valtion laitamilla”, jossa eri alojen tutkijat tarkastelevat hoivan toteutumista tilanteissa, jossa hyvinvointivaltion turvaverkkoja on heikennetty. Opetustehtävät ovat minulle erityisen mieleisiä, ja nautin vuorovaikutuksesta ja ajatustenvaihdosta opiskelijoiden kanssa.

2004, Stiina Hänninen

Ihan hyvää kuuluu, kiitos kysymästä! Sitten Seppo Aro -palkinnon väittelin Tampereen yliopistosta terveystieteiden tieteenalalta (FT-tutkinto vuonna 2010). Nautin työskentelystä yliopistolla suuresti, mutta jätin silti väitöskaronkassa jäähyväiset tiedeyhteisölle. Olin toiminut sijaisvanhempana jo tutkimustyötä tehdessäni. Heti väitökseni jälkeen perheeseeni muutti uusi huostaanotettu lapsi. Ryhdyin päätoimiseksi lastensuojelun perhehoitajaksi.

Olen profloitonut antamaan kodin ja perheen niille, joille sosiaalityöntekijöiden on kaikkein vaikeinta löytää perhettä: nuoruusiässä sijoitettaville, joiden käytöksessä näkyy eletty elämä. Olen saanut kasvattaa jo toista tusinaa nuorta. Kirjapaja Oy julkaisi vuonna 2016 asiaproosateoksen, jonka kirjoitin sijaisvanhemmuuskokemuksistani. Uusi kirja on työn alla. Perhehoitajuuden rinnalla tarjoan ammatinharjoittajana työnohjausta, luennoin ja kirjoitan tiilaustekstejä.

Haaveilen paluusta tieteen pariin. Unelmoin perhetutkimukseen paneutumisesta, aineistonkeruusta, tieteellisistä kongresseista, esitelmien ja papereiden tekemisestä, luentosarjojen valmistelusta, kahvihuonekeskusteluista ja uuden oppimisesta. Mutta sitten muistan, että kaiken sen hintana oli tutkijavuosinani apurahatutkijan aseman epävarmuus. Sitä hintaa en näin viisikymppisenä enää voi maksaa.